

PURGATÓRIUM

Hetente kétszer, vasárnap és pénteken,
Mihály arkangyal eljön hozzánk,
minden vasárnap, mikor megszületett az Isten Fia,
és minden pénteken, mikor keresztre feszítették.
Hamarosan megkönyörül rajtatok az Isten, mondja,
amit mi hozsannázva és áhítattal zengve fogadunk.

De nem lehet, hogy éppen ez az igazi pokol,
hogyan azt hisszük, van szabadulás,
holott ennek csak az ígéretét kapjuk?
Ezt csak egy gondoskodó és szerető isten képe tudja elviselhetővé tenni,
de hogy előlegezzük meg ezt a bizalmat,
ha bármennyire is azt érezzük, itt ragadtunk,
mégsem feledkezett meg rólunk,
visszatér értünk,
mint a jó szülő az óvodában hagyott gyermekért?

SEBESTYÉN SIRATÁSA

46 Újfajta halál ez,
mikor a hóhért magatok kéritek, hogy sújtson le bárdjával,
a halált pedig úgy ölelitek kebletekre,
mint messzi útról megtérve a rég nem látott jegyest.

Lassú kortyokban nyelitek a szenvedést,
mint a zamatos déli borokat.

De miért szeretitek így a halált,
hogyan megvetitek érte szüleiteket,
elkergetitek barátaitokat,
hagyjátok, hogy szép feleségeitek elfonnyadjanak,
mint az éretten földre hulló gyümölcs,
fiaiatok pedig hiába rügyezzenek és elvigye őket a fagy?

Újfajta gyász és újfajta szomorúság vesz most körül engem,
mint téged a nyilak, mikor rád találtam,
így zártad el magadtól,
sündisznóként,
ezt az erjedő világot, mely tönkretett.
Magadba menekültél,
mint mi ebbe a gyásszal kárpitozott,
könnytől nyirkos, sötét szobába,
hol minden tekintet a beléd tört nyílra szegeződik.

Pontosabban, rád,
ki alig élsz újra, máris mennél a halálba vissza,
mint a gyermek a testétől még meleg ágyba.

Tán téged vágnánk követni mi is
ebből a fullasztó, sötét szobából,
de csak állunk mozdulatlanul,
nincs már hangunk sem:
csak könnyeink kopognak, mint lyukas hordóból a víz,
csak szomorú szívünk ropog, mint a fáklya.